

i Niveau med Priseniveauet. En saadan Overgangstid kan ikke undgaas i noget Samfund, hvor man maa igennem en Deflationsproces. Det er meget let for det ærede Medlem, hver Gang disse Problemer er under Debat her i Tinget, at henvisse til frivillige Overenskomster mellem Arbejdere og Arbejdsgivere om Lønnedsætninger. Vi kan alle være enige om, at der foreligger Tilfælde, hvor dette er anbefalelsesværdigt; vi har ogsaa set Tilfælde, hvor Arbejderne har været villige dertil, men hvor de, der ikke vilde, var dem paa den anden Side. Jeg siger, at det er let at tale saadan og ogsaa at virke derfor i det praktiske Liv, men det vedkommer jo slet ikke Spørgsmaalet om Rigsdagens Indgriben overfor de Forhold, her er paa Tale, saa sandt som det ærede Medlem Hr. Slebsager i øvrigt ikke paa nogen Maade kan tænke sig, at Lønforholdet skal afgøres her i Rigsdagen. Derimod kan det jo ikke nægtes, at Krisens Forløb i høj Grad har afdækket det betænkelige ved, at vort Pristal er saa langsomt bevægeligt. Det er selvfølgelig rigtigt, at Arbejdere og Tjenestemænd med Rette har kunnet henvisse til, at deres Lønstigning kom længe efter, at Priserne var steget, og de har derfor ogsaa en moralsk Ret til først at faa deres Løn reguleret nogen Tid efter, at Prisfaldet er begyndt, men erhvervs-mæssigt set er det sikkert skadeligt, at Bevægelsen foregaar saa langsomt. Hvis der skal være Tale om Grundlaget for en Udvikling langt ud i Fremtiden, er jeg heller slet ikke i Tvivl om, at baade Arbejderne og Tjenestemændene selv ønsker, at Lønbevægelse og Prisbevægelse tidsmæssigt set skal knyttes nøjere sammen. Af Hensyn hertil vil jeg derfor tillade mig meget indtrængende at henstille til Regeringen at forberede en Ændring af den til Pristallet knyttede Lovgivning, saaledes at der fra næste Efteraar kan ske fjerdingaarlige Reguleringer i Henhold til fjerdingaarlige Pristal.

Jeg skal til Slutning endnu kun gøre en enkelt Bemærkning om, hvorledes en Hjælpelovgivning som den, der her er Tale om, staar i Forhold til hele Forløbet af den Krise, vi staar i. Det er mit Partis Opfattelse, at det Forsøg, der her foreslaas, bør gøres for det korte Tid-rum, der er Tale om, men jeg ønsker udtrykkeligt at pointere, at vor Tro paa en Støttepolitik's Holdbarhed og paa, at det danske Samfund økonomisk og finansielt har Styrke til at yde den Støtte, som er ønskelig, hvad enten det drejer sig om Understøttelse

eller om et Forsøg paa at holde de produktive Virksomheder oppe under Krisen, er afhængig af, at der ikke fra det danske Samfunds Side i øvrigt føres en Politik, der fører til en Forlængelse af Krisen. Den Tanke har jo haft stor Tilslutning her i Rigsdagen, at i det Aar, vi nu er inde i, maa den nuværende Kronekurs fastholdes, og at der derefter maa ske en Hævelse til Pari. Det vil efter vor Opfattelse betyde, at Erhvervslivet, Byggevirksomheden, det forbrugende Publikum et Par Aar endnu maa gaa og vente paa et yderligere betydeligt Prisfald. Og hvad vil det betyde for vor Produktion? Efter vor Opfattelse vil det virke fuldkomment ødelæggende for Erhvervslivet, ingen tør forsyne sig med Raastoffer, ingen tør producere, ingen tør bygge og ingen tør købe. En saadan Politik kan vi ikke tage Medansvaret for, vi maa nu have et *fast Grundlag* for vor Pengepolitik, først da kan vi vente at komme over det døde Punkt, men ogsaa først da kan Staten træffe Støtte- og Kriseforanstaltninger af et saadant Omfang og en saadan Art, at de bliver virkningsfulde og overkommelige. Derfor ønsker vi her i Dag at sige til i Tide. Man maa ikke fra et Erhvervs Side mene, at man tøvstigt kan forlange gennemført en Deflationspolitik, hvis Voldsomhed man maaske ikke har set Magen til i noget andet Land, i Tillid til, at naar Omkostningerne ved denne Deflationspolitik skal betales, kan man gaa til Samfundet med Regningen. Paa det radikale Venstres Vegne maa jeg slutte med at sige, at vor Stilling til fremtidige Kriseforanstaltninger af forskellig Art nødvendigvis maa være afhængig af den Valutapolitik, som Rigsdagen beslutter sig til at følge.

Knud Kristensen: Jeg skal ikke komme ind paa enkelte Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, men kun fremkomme med nogle mere almindelige Bemærkninger vedrørende det Spørg-maal, som nu gentagne Gange har været til Behandling her i dette høje Ting. Jeg vil begynde med at sige, at der er to Maader, hvorpaa man fra Samfundets, fra Statens Side kan yde Støtte til Erhvervslivet: man kan gøre det efter Trangsprincippet eller efter Belønnings- eller Præmieringsprincippet. Støtte efter Trangsprincippet er den Hjælp, der ydes, naar en Virksomhed ikke kan klare sig selv, ikke kan konkurrere, i det hele taget ikke opretholde Beskæftigelsen og Produktionen. Denne Form for